

Militær

Kampen mod militarismen

Foto: 2.maj

De samlede militæruddgifter i verden beløber sig til 6 milliarder kroner om dagen. På 2 dage bruger militæret det samme som FN og alle særorganisationer på et år. En tridentubåd koster lige så meget som et års skolegang for 16 millioner børn i u-landene. Verdens samlede militære udgifter svarer til den totale årlige indkomst for den tredjedel af verdens befolkning, der lever i de fattigste lande.

Der er allerede fremstillet, opstillet og oplagret atomvåben med en samlet sprængkraft på 12.100 millioner tons trotyl (TNT). Det er mere end 1.000.000 Hiroshimabomber. Det svarer til 3 tons trotyl til hvert barn, hver kvinde og hver mand her på jorden. 3 tons til dig og mig.

Oprustningen i USA og Sovjetunionen

I starten af 80'erne har vi set USA sætte sig i spidsen for en ny oprustning. Formålet er dels at kunne gribe militært ind i konflikter i den 3. verden. Dels at opnå et øget militært forbrug i forhold til USSR. I USA tales der om muligheden for i et overraskelsesangreb at ødelægge USSR's atomsiloeer og muligheden for at føre en begrænset atomkrig i Europa. Med udstationeringen af de 572 atomraketter i Vesteuropa vil USA forbedre betingelserne for at føre en sådan begrænset atomkrig. USSR's bureaukrati forsøger gennem en lige så omfattende oprustning at holde USA stangen, for at kunne bevare kontrollen over de områder man i dag dominerer.

Rustningsindustrien

Rustningsindustrien spiller en afgørende rolle i den amerikanske økonomi. Her har kæmpemæssige private koncerner mulighed for milliardprofitter ved en statsgaranteret produktion og afsætning. I en krisetilstand og arbejdsløshedsrant økonomi bruges ofte argumentet, at rustningsindustrien skaber arbejde og sætter gang i økonomien. Undersøgelser viser det stik modsatte, nemlig at investeringer i civilproduktion skaber mere arbejde end investeringer i militærproduktion. Det skyldes især, at militærindustrien bruger avanceret teknologi fremfor arbejdskraft.

Det sovjetiske militær nyder en fortrinsstilling inden for industrien og partiet. Og selve det militære bureaukrati har stor indflydelse på produktionerne af militærudstyr.

I Danmark er våbenindustrien af beskeden omfang. Men der er dog ca. 40 danske virksomheder, der fremstiller krigsmateriel. Den danske eksport af våben er vokset fra 12 millioner kr. i 1970 til 123 millioner i 1977. Der sker altså en militarisering af dansk industri, omend i det små.

»Krydser«-raketter i vesteuropa

VS tager afstand fra oprustningen i både øst og vest. VS gik naturligtvis imod NATO-beslutningen d. 12. december 1979 om fremstilling og udstationering i vesteuropa af 464 »krydser«-raketter og 108 Pershing II-raketter. En placering af disse meget avancerede og mobile atomvåben, hvoraf »krydser«-raketterne vil have en rækkevidde langt ind i so-

vjetunionen, vil øge risikoen for en atomkrig. Det er klart, at denne NATO-beslutning om yderligere atomoprustning i Europa vil føre til, at Sovjetunionen vil svare igen.

Nato er militært overlegen

VS finder det dokumenteret, at NATO stadig er Warszawa-pagten militært overlegen. Det er især i kraft af »kvalitetens« af interkontinentale raketter, i kraft af Poseidonraketter, der kan affyres fra neddykkede u-både og i kraft af en mere generel økonomisk og teknologisk overlegenhed.

NATO-landenes militære overlegenhed gør sig også gældende i den 3. verden. Især USA, men også lande som Frankrig og England besidder styrker til intervention langt fra egne grænser. Også Sovjetunionen har interventionsstyrker, bl.a. en stadig voksende oceangående flåde. Sovjetunionens interventionsstyrker er imidlertid både hvad angår størrelse og hurtighed USAs underlegen.

USA har i de seneste år foretaget en kraftig udbygning af sine interventionsstyrker. Dels gennem oprettelse og udbygning af baser i f.eks. Mellemøsten og det Indiske Ocean. Dels gennem opbygningen af et ekspeditionskorps, Rapid Deployment Force på godt 100.000 mand, der skal indsættes overalt, hvor USA ser sine interesser truet.

Der snakkes nedrustning - imens oprustes der

I pessimistiske øjeblikke kan man få den tanke, at al den snak om nedrustning i virkeligheden kun tjener ét eneste formål, nemlig at dække over fortsat oprustning. Så længe der snakkes nedrustning og føres forhandlinger på allerhøjeste niveau, kan man bilde nogen ind, at der trods alt er fremskridt undervejs, og så kan oprustningsvanviddet fortsætte uhindret.

År efter år kører nedrustningssnakken i FN, uden at der kommer noget som helst ud af det. Forhandlingerne om gensidige troppereduktioner i Europa (MBFR) har reelt stået i stampe i årevis. I modsætning hertil nåede SALT-II forhandlingerne faktisk til et resultat. Til gengæld er resultatet af overordentlig tvivlsom karakter. SALT-II er jo ikke en aftale om nedrustning, men en aftale om lofter for den videre oprustning på strategiske våben. Altså en regulering af oprustningen.

I øvrigt er SALT II lagt på is af koldkrigerne i den amerikanske kongres. Dette skete allerede før den sovjetiske invasion i Afghanistan, som VS har fordømt. Men vi fordømmer ikke mindre stærkt USA's og NATO's brug af denne invasion til at gennemføre ny oprustning og skærpe koldkrigstonerne.

Terrorbalancen giver ingen sikkerhed

Grundlaget for nedrustningsforhandlingerne er den såkaldte terrorbalance: For hver raket eller kampvogn den ene har, skal modparten have noget lignende. Kun sådan hævder NATO og Warszawa-pagten, at freden sikres. VS tror ikke på, at terrorbalancen indebærer nogen som helst sikkerhed. For terrorbalancen er ikke noget USA og sovjetunionen har etableret ved fælles overenskomst. Den er et midlertidigt og usikkert produkt af den fortsatte stræben efter overlegenhed eller forsøg på at hindre modparten i at opnå overlegenhed.

For at fremme gensidig nedrustning mener VS, at det er nødvendigt at stille ensidige nedrustningskrav til NATO-Warsawapagtlønderne. Ensidede krav til de enkelte lande kan stilles uden at være afhængig af evt. Forhandlingsresult-

tater mellem stormagterne. Derfor kan ensidige krav ofte være lettere at formulere og kæmpe igennem for fredsbevægelsen end gensidige krav. Ensidede nedrustningsskridt kan bryde oprustningsspiralen; Ensidede nedrustning i den ene militærmagt vil være et oplæg og pres på den anden om at gøre noget tilsvarende. Og ensidede nedrustning vil gøre det meget vanskeligt for den anden militærmagt at retfærdiggøre fortsat oprustning over for befolkningen. Er oprustningsspiralen først brudt, vil det også være lettere at presse stormagterne til gensidige nedrustningsforhandlinger.

Bekæmp den øgede krigsfare - styrk fredsbevægelsen

Det er vigtigt at få standset det vanvittige våbenkapløb gennem en bred folkelig mobilisering. Fredsbevægelserne, som har vokset sig stærke i Vesteuropa, USA og Japan, og tendenserne til en officiel fredsbevægelse i Østeuropa, er den bedste garanti for at undgå krig og fortsat oprustning.

VS er med til at bekæmpe den militære oprustning, og vi finder det vigtigt at samle kræfterne omkring NATO's atomstrategi, udstationeringen af de 572 atomraketter, de danske fly- og troppeforstærkningsaftaler samt militæriseringen af industrien. VS støtter kravet om Norden som atomvåbenfri zone, som et første skridt på vejen til international nedrustning. Som socialister vil vi styrke forståelsen af de internationale, politiske og økonomiske årsager til oprustningen. Vi mener, det er vigtigt at modvirke, at bevægelsen udvikles i pacifistisk retning eller bliver stående ved appeller om nedrustning. VS mener også at fredsbevægelsen må styrke sit samarbejde med fagbevægelsen og må støtte befrielseskampen i den tredje verden.

Militærpakterne sikrer stormagternes overherredømme

Militærpakterne, NATO og Warszawapagten, bruges til at fastholde deres overherredømme - normalt i forståelse med regeringerne i de mindre lande, der er tilsluttet pagterne. Men i konfliktsituationer kan militærpakterne udnyttes af stormagterne. Det var f.eks. dét der skete med invasionen i Tjekkosllovakiet i 1968. Den russiske invasion startede som en militærmønstre, der kunne retfærdiggøres med henvisning til Warszawapagten. Amerikanerne har ganske de samme muligheder, hvis det skulle gå så galt, at de fandt det nødvendigt.

Så længe den danske regering opretholder NATO-medlemskabet, og ser det som sin fornemste opgave at administrere et kapitalistisk samfund, er der selvsagt fred og ingen fare. Men hvad gør amerikanerne den dag, vi vil forlade NATO? For slet ikke at tale om den dag, vi siger farvel til kapitalismen?

Dansk militær er underlagt USA

Det danske militær har i årevis været under omlægning, sådan at det i endnu højere grad end tidligere underlægges NATO og i særlig grad USA og Vesttyskland. Det danske militær skal ikke have nogen selvstændig funktion, men alene fungere som storebrødrenes (USA's og Vesttysklands) forlængede arm.

I forbindelse hermed reduceres hærens betydning, mens specielt flyvevåbnet udbygges. Samtidig koncentrerendes den militære opbygning i Jylland, som via »Enhedskommandoen« er snævert forbundet med det tyske militær, og Sjælland nedprioriteres. Det er også typisk, at cirka halvdelen af udgifterne til materielanskaffelse i disse år er bundet til de køb af F-16 fly, som blev aftalt i 1975.

Også på Grønland inddrages i stigende grad i USA's militære planlægning. I Grønland har USA tre baser med bl.a. varslingsanlæg. I de senere år er Thule-basen blevet udbygget med avanceret kommunikationsudstyr, bl.a. OL-5, »Green Pine« og »Giant Talk«-anlæggene. Disse anlæg er til støtte for amerikansk satellit-spionage og skal formidle angrebsordrer til USA's strategiske bombefly.

Amerikanske fly på dansk jord

Et vigtigt led i nyorienteringen af det danske militær er udbygningen af en række jyske flyvestationer med henblik på modtagelse af amerikanske krigsfly. I 1979 indgik Danmark en principaftale med USA om at modtage 3 - 4 eskadriller, det vil sige ca. 120 fly. Disse fly skal allerede i en »krisesituation« kunne stationeres i Danmark, det vil sige på et tidspunkt, hvor der ikke er krig.

Dermed er Danmarks officielle politik med hensyn til atomvåben blevet totalt undermineret. Skiftende regeringer har siden 1960'erne høvedt, at man ikke ville acceptere atomvåben på dansk jord i fredstid. Men i en krisesituation er det klart, at amerikanske fly vil være udrustet med atomvåben. Ligesom USA's tidligere udenrigsminister Haig her sagt, at US-marinesoldaterne altid medbringer atomvåben, når de sendes ud. Principaftalen fra 1979 øger selvsagt risikoen for dansk involvering i en europæisk atomkrig.

Nej til en hær af professionelle

Det er klart, at militæret stadig - med eventuel bistand fra storebrødrene - kan sættes ind mod såvel »ydre« som »indre« fjender (af systemet). I den forbindelse er de seneste års voksende professionalisering af militæret af stor betydning. Almindelig »kanonføde« i form af værnepligtig »fodtude« er der ikke megen brug for mere. Selvom værnepligten tænkes bibeholdt, så har vi allerede i mange år reelt haft et professionelt militær.

I de kommende år regnes der med følgende sammensætning (hær, flåde og flyvevåben tilsammen): Ca. 6.000 officerer, ca. 8.000 civile (professionelle) og ca. 9.000 værnepligtige (mandår). Hertil kommer ca. 80.000 hjemsendte — den såkaldte mobiliseringsstyrke men de er næppe meget bevendt. Alle vigtige poster i militæret er besat med professionelle, og loyaliteten mod det militære system sikres blandt andet ved, at man tager dem ind som ganske unge.

For VS er kampen imod en overgang fra værnepligt til en professionel hær af særlig betydning. Ikke blot øges militærets »effektivitet« gennem en sådan professionalisering. Effektiviteten øges også i den særlige forstand, at en professionel hær langt lettere vil kunne sættes ind mod strejker, uroligheder og andre opstande. Det vil derimod være betydeligt sværere, at få værnepligtige til at nedkæmpe deres egne klassefæller.

Kampen mod NATO er en del af klassekampen.

NATO's og det danske militærs vigtigste funktion er med våbenmagt at sikre opretholdelsen af det kapitalistiske system. NATO er rettet både mod systemets »ydre« og »indre« fjender. NATO er et redskab for den herskende klasse, vendt mod arbejderklassen, venstrefløjen og andre progressive bevægelser, der udgør en trussel mod kapitalismen.

Det betyder, at også kampen mod NATO må ses som en del af klassekampen. I det antimilitariske arbejde er det derfor vigtigt at forklare og agitere mod NATO-militærets rolle i kapitalismens og imperialismens tjeneste.

Vi er ikke pacifister – men siger nej til militarismen.

Som socialist kan man ikke være pacifist - i hvert fald ikke i den betydning, at man tager afstand fra en hvilken som helst væbnet kamp. Det må være tilstrækkeligt at henvise til befrielsesbevægelsernes kamp mod den amerikanske imperialisme i Mellemamerika, eller befrielsesbevægelsernes kamp mod de hvide mindretalsdiktaturer i det sydlige Afrika.

Men VS tager afstand fra militarismen i både øst og vest. I begge lejre tjener militæret til opretholdelse af det herskende system, og i begge tilfælde er der tale om undertrykkende systemer. I solidaritet med arbejderklassen i såvel NATO-landene som Warszawapagtlandene må kampen rettes mod begge militærpagter.

Foto: 2. maj

Venstresocialisterne har påbegyndt udsendelsen af en serie pjecer, omhandlende partiets holdning på en række områder. Pjecerne kan anvendes som undervisningsmateriale i skoler og på gymnasier.

Følgende emnepjecer er foreløbig udkommet:

- Nr. 1: Daginstitutioner
- Nr. 2: DUC
- Nr. 3: EFG-uddannelse
- Nr. 4: Enerkipolitik
- Nr. 5: Generel politik

Pjecerne kan enkeltvis eller som sæt rekvireres hos:

Venstresocialisterne

Studestræde 24

1455 Kbhvn. K.

Tlf: (01) 13 46 44 efter kl. 13.00.

Udgivet juli 1983.

Sats: Venstresocialisterne og Ekskskolens Trykkeri

Tryk: Ekskskolens Trykkeri

- Nr. 6: Kapitalistisk krise
- Nr. 7: Kulturpolitik
- Nr. 8: Miljøpolitik
- Nr. 9: Nato og militæret
- Nr. 10: Sundhedspolitik
- Nr. 11: Kampen mod militarismen

VS POLITIK